

■ Cabaretesk theaterconcert over geluk en gelukzaligheid

★★★★☆

Gebeurtenis: cabaretesk theaterconcert. **Door:** Arno van der Heyden, tekst en zang. **Programma:** 'Puur geluk'. **Begeleiding:** Klaver Vier Kwartet met Bas Mulder (orkestleider, piano, accordeon), Lucas van Helsdingen (sopraansax en basklarinet), Stijn Schmeddes (viool) en Hendrik Jan Vermeulen (gitarer). **Bijdragen:** Jan Veldman, Ivo de Wijs, Rob Elzenga, Martine Rademakers, Jessica Kloosterhuis, Margreet van der Heyden e. a. **Techniek:** Nico Wijnberg. **Fotoactie:** Pjotr Wiese. **Gezien:** 28/2 Van Beresteyn, Veendam. **Publiek:** 112. **Nog te zien:** 6/3 Groningen (Oosterpoort); 19/3 Delfzijl; 20/3 Assen (Kleintje Kolk); 26/3 Stadskanaal; 28/4 Meppel.

Door Jacques J. d'Ancona

De niet te temmen harts-tocht als hij zich te buiten gaat aan chansons vol ruige, meeslepende melancholie zoals *Zing dan*, de finale. Dát is Arno van der Heyden in de creatie van één van de drie personages die op zijn avond op het toneel plaatsnemen. Eén van de drie. De andere is de geroutineerde presentator die moeiteloos het contact met een zaal instandhoudt. Nummer drie is verankerd in een afsplitsing van de cabaretier en de filosoof in hem, die het vervolgens in duverband op een akkoordje proberen te gooien.

In de reeks programma's die Van der Heyden in twintig jaren maakte, kom je al deze facetten tegen. Zijn *drive* om zich te bewijzen en zijn bezetenheid om het

lonkende avontuur te ontketenen en te omarmen. Met flair en onderkoelde ironie werpt hij zich ook in het grote Carré-gebaar. Het misstaat niet, want een romanticus is streng voor zichzelf. Die wenst dat het bloed stroomt waar het zich soms moeizaam een weg moet banen.

Arno van der Heyden zoekt het met *Puur geluk* in de gekaderde ruimte. Geluk in de zin van gelukzaligheid en geluk met de lading van de toevalsfactor. Daaraan bindt hij een programma met dertien liedjes waarin hij zonder tegenspraak kan beweren dat je zuinig dient om te springen met geluk. Dat je het simpel moet houden en zorgen dat ze je het niet afpakken. En dat je ervervolgens niet in mag blijven hangen en evenmin moet zeuren over neurosen en verkwanselde idealen. Kortom, *Laat maar komen*, aldus een van de titels.

Het is het soort waarheden dat zich leent voor het lied van de chansonnier. Als je er een scheurende klarinet en drie andere opzweepende instrumenten onder zet heb je een concert met een lekkere vocalist en een bevlogen ensemble. Maar Arno is Arno. Dus gaat hij praten. Nogal wijdlopig, met teksten die weinig toevoegen, ook al bespreekt hij het lot dat je niet kunt dwingen. *Puur geluk*, als het ware.

Daarmee veroorzaakt hij een lach, maar ook een breuk in de continuïteit, al staat vast dat je Van der Heyden ziet en niet iemand die Van der Heyden speelt. Hoewel, hij vertikt het om ongelukkig te zijn. Dus is er de verneederlandsing van het chanson van Patachou over de geliefden die zich op de bankjes in het park aan elkaar wijden. Heel droog, over de achterbank van een Citroën...